

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

ภูมิใจที่ได้ช่วยโลกคราวนี้

เมื่อวานนี้ทองคำได้ ๒๐ กิโล ๒๗ บาท ๗๙ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑๔,๖๖๙ ดอลลาร์ เมื่อเช้านี้ออกแต่เข้าไปดูเขาลอกคลองในวัดนี่นะ ขยายออกไปหนึ่งเมตร รู้สึกกว้างพอสมควร เวลาน้ำมามากๆ เราต้องการน้ำเราก็กักน้ำไว้ เอากระสอบทรายตันน้ำไว้หน้าแล้ง พอหน้าฝนก็ตั้งกระสอบทรายออกหมดให้น้ำไหลไปตามสะดวกของเขา ในวัดนี้ใช้น้ำมาก ยิ่งจะปลูกต้นนั้นต้นนี้เข้าไป เลยกลายเป็นกสิกรรมขึ้นในวัดนะ นี่ต้นไม้ที่กำลังจะเริ่มออก เริ่มปลูกแล้ว เขาเรียกไม้กฤษณา กล้าไวโน้นเต็มไปหมด ด้านโน้น โห้ย เป็นแปลงเลยเถียว นี่เขาก็รอ พอฟ้าตกฝนลงบ้างก็เอาออกปลูกแหละ ไม้กฤษณานี้เวลามันผลัดใบก็ไม่ได้ผลัดพร้อมกัน มันก็เหมือนไม้ตะเคียน เหมือนต้นมะม่วงเราเนี่ย มันไม่ได้ผลัดใบพร้อมกัน มันก็ต้องชุ่มเย็นตลอดเวลากลางวัน

อย่างไม้สักเวลาใบร่วงนี้ร่วงพร้อมกันหมดเลย เหลือแต่กิ่ง เวลาออกไปใหม่ก็พร้อมกัน ส่วนไม้กฤษณานี้ไม่ได้ร่วงพร้อมกันก็ดี จะปลูกแถวไหนละ จะมีหลายชนิดไม่อยู่ในนี้ ให้เป็นดงไปเลย ส่วนมากทางวัดนี้ออกไปทำประโยชน์ให้โลก อะไรๆ ก็ออกจากทางวัดนี้ไปทำประโยชน์เยอะ เช่นอย่างเขาถวายเป็นอะไรๆ เหล่านี้ เราก็มอบให้สาธารณะๆ มากมายนะ ถ้าใครซื้อเราก็ออเอาไว้เวลาเขาจนตรอกเขาอยากจะทำอะไร เพื่อไปแก้ความจำเป็น เราก็ออให้ แต่ทางวัดซื้อนี้ซื้อให้อย่างแพง เพราะซื้อด้วยความเมตตา แถวที่โล่งๆ ว่างๆ นั้นเขาจนตรอกจนมุม เราซื้อไว้ๆ แล้วให้ทำประโยชน์ส่วนรวมๆ ส่วนบุคคลก็มีบ้างแต่ต้องจำเป็นจริงๆ เราถึงจะให้รายบุคคล ส่วนมากจะให้ส่วนรวมๆ ที่ไหนที่วัดซื้อไว้ๆ หรือเขาถวายเป็นเราแยกให้เป็นส่วนรวมๆ ไปหมด อย่างถนนออกมาตั้งแต่หมู่บ้านตาดมาทะเลถึงนี้ เราซื้อสองฟากทางเอาไว้หมดเลย เพราะฉะนั้นมันจึงกว้างขวาง คนไม่รู้ทำไมถนนจึงกว้างขวางเพราะเหตุไร เขาไม่รู้ว่าเราซื้อไว้ๆ ซื้อไว้อย่างแพงๆ ทั้งนั้น ซื้อให้เขา เบิกทางถนนออกมากว้างออกไป

เรื่องทำประโยชน์ให้โลกนี้เรียกว่า ไปที่ไหนมันมีทุกแห่งทุกมุมนะเราทำ ทำจริงๆ ทำจนเจ้าของเองก็มองไม่เห็นคิดไม่ทัน ครั้นไปที่ไหนเห็นแต่เรื่องของเจ้าของทำไว้ๆ ทุกแห่งไป ส่วนมากที่เราซื้อไว้เนี่ย เราซื้อด้วยความจำเป็นของคนที่เขาจะขาย เราก็ออให้เป็นการแพงๆ ไปเรื่อย ๆ อย่างข้างถนนเขาจำเป็นเราก็ออให้ๆ พร้อมกันกับเราต้องการ เขาก็

ต้องการอยากขายก็ซื้อให้เลย เอาเท่าไรให้เท่านั้นถ้าเอาแล้ว เพราะเขาเห็นเรื่องของเรา ไม่มีคำว่าเอาผิดเอาเปรียบผู้ใด เรามีไม่ได้เลย ถ้าพูดแบบโลกต้องยอมเสียเปรียบไปตลอด แต่เป็นไปด้วยอำนาจเมตตาจึงไม่เรียกว่าโลกเสีย ทำอย่างนั้นละ ทำไปเรื่อย ๆ อย่างนี้

เราทำประโยชน์ไว้แถมนี้หน่อยเมื่อไร ไม่น้อยนะ ช่วยทั้งส่วนย่อยส่วนใหญ่ เราช่วยทั้งนั้น เรายังไม่ได้พูดกับผู้ว่านะ เดี่ยวจะมาทำเชื่อนเสียอีก คราวที่แล้วก็มาอุปบับปึกที่นั่น มันคอยมาอยู่นะ(เขาล้มโครงการไปแล้วหลังจากหลวงตาบอก) นั่นแล้วล้มมันจะมาตั้งขึ้น มาใหม่อีก นี่เราไม่ได้พูดกับผู้ว่า ให้บอกไว้ตายตัวเลยไม่ให้มาทำแถมนี้ เพราะไม่มีความจำเป็นอะไร พวกนี้เหมือนหมาล่าเนื้อ หาล่าที่นั่นที่นี้ ที่ใดเป็นที่ลุ่มบ้าง เอาละกันเชื่อนแล้ว จะทำอย่างนั้น ๆ อธิบาย โอ๊ย ฟังนี้เคลิ้มหลับไปเลย ทำเสร็จมันสะแตกเงินแล้วก็ไปเงียบเลย ๆ เราพูดจริง ๆ ถ้าเราไม่อยู่บ้านตาดนี้ก็ร้าง เขากันเชื่อนบ้านจั่นแล้วก็มาปักหลักแดนตรงนั้นอีก จะกันเชื่อนเข้ามาถึงบ้านตาด จะกันเชื่อนที่นี้อีก หมดยเลยบ้านตาดไม่มีเหลือจะกันเฉย ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร

อย่างกุดลิงง้อที่ไหน มันกันไปทั้งนั้นหาผลประโยชน์ไม่เห็นมีอะไร หาล่าจริง ๆ พวกนี้ รู้สึกเป็นภัยต่อประชาชนมากก็คือชลประทาน ไม่ใช่พระราชดำริ ถ้าพระราชดำริแล้วเหมาะสมทุกอย่างเลย อันนี้มันเป็นหมาล่าเนื้อ หาล่ามาได้แล้วก็ไปบอกนาย นายก็รายงานเป็นคู้เป็นแควไปเลย เป็นอย่างนั้น ๆ จะกินว่ากันเถอะ อะไรที่จะหอมหวานเอาออกมาพูดแหละ เวลาเสร็จแล้วกินหมดไม่มีเหลือ บ้านตาดนี้ก็หมดถ้าเราไม่อยู่ที่นี่นะ เชื่อนกันตรงปากเชื่อนบ้านจั่นมานี้ กระแสน้ำถึงนั่นปักกันมานี้ ปักแถวแนวไว้เรียบร้อยแล้วก็เชื่อน ที่นี้ก็บุกกลางป่ามาเลย มันเคยอำนาจป่าเถื่อนของมัน มันไม่เคยมาโดนอย่างเรา หงายทั้งนั้นนะคือเหตุผลสู้เราไม่ได้ มาทำเอาอย่างสุมสุมทำอำนาจป่า ๆ เถื่อน ๆ ถากถางเข้ามา พอดีเราก็ออยู่วัด ถางเข้ามาตรงกลางวัดไม่บอกใครเลย พอดีเสียงถางโครมคราม ๆ เราก็เลยลงมากถามพระ

เสียงใครถางอะไรเสียงอีกทักนี้ละ ว่าพวกชลประทานเขาถางป่าเขาจะทำเชื่อน เขาถางนี้ไปนี้ เราลงมาก็ไล่เปรี้ยงเลย ให้ออกไปเดี๋ยวนี้ บอกขนาดนั้นนะ มาทำยังไงบ้านมีชื่อมีแป มาทำอะไรอย่างนี้ ไม่ใช่ป่าไซเถื่อน เอากันอย่างหนักตอนนั้น ไล่เดี๋ยวนั้นออกแตกฮือเลย ไม่ออกจะเอาตำรวจมาจับเดี๋ยวนี้ ให้มันถึงกัน ได้อำนาจมาจากไหนมาทำ วัดนี้วัดมีหลักฐาน มีกฎมีเกณฑ์ มีกฎหมายบ้านเมืองศีลธรรมครอบงำอยู่ มาทำอันนี้มีอะไรเป็นเครื่องยืนยัน เจียบไม่มีใครพูด ออกเดี๋ยวนี้ ไล่แตกฮือออกเลย อย่ามาฝืนนะ บอกกันจากนั้นก็ขัดเชื่อนนั่นเชื่อนนี้สองเชื่อน ล้มไปหมดทั้งสองเชื่อน เหตุผลสู้เราไม่ได้ เป็นอย่าง

งั้นนะ สร้างเขื่อนแล้วก็ปิดทางเขา ทางนี้เขาออกไปถึงอุดร ทางสายนี้ออกไปนี้ กั้นเขื่อนแล้วไม่มีทางมา นี่ก็ขัดกันกับเรา จนกระทั่งพอเราไปศาลากลาง เจ้าหน้าที่แตกฮือๆ หนีหมดเลย

อ้าวมันสู้เราไม่ได้ ไปก็ไล่เบียดเอาหลงทิศไปเลย มันจะถอยใครวะไฉนนะ เข้าใจไหม ถ้างได้ขึ้นเวทีมันไม่ได้ถอยใครนะ พัดกับพวกนั้น สู้เราไม่ได้ ทำได้สองสามวันจะมาทำทางใหม่ให้เรา ต้องทำให้เขา ไม่ทำไม่ได้ บ้านนี้มีก็บ้าน หมู่บ้านมีก็หมู่บ้าน เขาอาศัยทางสายเดียว แล้วทางสายนี้บรรยายไปเลยเรา ไม่ได้เสียเงินสักสตางค์ เขามาทำเป็นทางท้องถิ่น ทางตำบล นี่คนหนึ่งๆ ตัวเลขละหนึ่งเส้นๆ นี่บรรยายไปเลย เขาทำเป็นทางหลวงแผ่นดินมาปิดของเขาทำอะไร บอกจะทำทางใหม่ให้ จะทำทางไหนไล่กันที่นี่ เขาจะทำทางนี้ออกค้ำกึ่ง ต้องทำนะไม่ทำไม่ได้ บอกอย่างจิงๆ เลย

ถ้าเราว่าที่โรมันมาทำสองสามวันหายไป ๆ เราก็เข้ากระทรวงเท่านั้นซี นั่นเหตุมันเป็นอย่างนี้กันวะ เข้ากระทรวง กระทรวงก็สั่งตมมาเลย โหยทีนี่ชนเครื่องไม้เครื่องมือมาทำทางหน้าฝน ถูกทางนั้นชนาบละชิ มันไม่รู้ว่ามีใครไปบอกแหละ ถ้างเอา ใช้เล่นเมื่อไรคนนี้นะ ถ้างได้เอา เอาจริงเอาจิง มากี่พวกชนเครื่องไม้เครื่องมือที่จะมาทำทางเอามากองในโรงเรียนวัดนั้นเราเลี้ยงดูตลอด ทางสายนี้พอทำได้แล้วเขาก็ทำ ถ้างกลางฝนเขาไปทำเนินสูงๆ ข้ามไปบ้านค้ำกึ่ง เขาทำทางนั้น ที่มันลุ่มก็เอาไว้ก่อน รถมันมาเต็มอยู่แล้วทางกระทรวงสั่งมา

ทีนี้พอเรียบริบร้อยแล้วก็ลงมือพริบเลย นี่ละเขาถึงมาเห็นเรื่องของเรา เวลาเด็ดเด็ดจิงๆ เอาจริงเอาจิง ทีนี้เวลาเขามาทำแล้วเราเลี้ยงดูหมดเลยนะ อาหารการบริโภคทุกสิ่งทุกอย่าง เราไม่ให้เขาซื้อหาที่ไหน เราเป็นคนสั่งให้มัคนายกเราไปตรวจตราดูแลอาหารการกิน ทุกอย่างเลยเชียะ เราทุ่มลงให้หมดเลย ทางสายนี้เรียบ ทีนี้เราเลยกลายเป็นพ่อเขาไปทีนี้นะ ชุ่มเย็นไปหมด ไปทำทางสายนั้นไปกกสะทอน ก็บอกมากินด้วยกันเราจัดมาเลี้ยงไม่ให้บกพร่องเลยนะอาหาร หมดเท่าไรหมดไป สุดท้ายเขาเลยรักทีนี้นะ โหย เวลาอย่างนั้นเป็นอย่างหนึ่ง ครั้นเวลาเข้ามาถึงตัวแล้วเป็นอีกอย่างหนึ่ง เขาว่านะ เลยสนิท เลยรักตั้งแต่เจ้าแต่นายเข้ามา

เจ้านายเข้ามาบอกว่าเขามีเงินดงเงินเดือน เงินเดือนเป็นเงินเดือน เงินเราเป็นเงินเรา ก็ว่างั้น มันคนละเรื่อง หัวหน้าเข้ามา บอกมันคนละเรื่อง อย่างงูเราว่าจี้ เราก็เลี้ยงดูหมดเลย หมดเท่าไรเราไม่สนใจ พวกที่มาทำทางไม่ต้องซื้อต้องหาอะไรเลย มีหน้าข้าบหูหรงบูหรัยยังสั่งมาให้ด้วยนะ เรื่องอาหารไม่ต้องพูดไม่ว่าหวานว่าคาว เราสั่งเอาไว้เต็มโกดังๆ

เลย ให้คนไปดูเรื่อย ไม่ให้บกพร่อง เขามาทำให้เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม นี้เราก็ต้องทำประโยชน์แก่ส่วนรวมเหมือนกัน ตั้งแต่นั้นมาหัวหน้าเขาเลยรักเรา ที่นี้ลูกน้องรักหมดเลย โธ หลวงตาองค์นี้เวลาอยู่นอกๆ เป็นอย่างหนึ่ง เวลาเข้าไปถึงแล้วเป็นอีกอย่างหนึ่ง เขาว่าอีกแหละ ทางเรียบไปเลย ทางกกสะท้อนเขาทำทางนั้นเราเลี้ยงดูทั้งหมดเลย เราบอกให้มากินด้วยกัน เอ้าไป สายไหนไปเถอะอยู่ในเขตนี้นะ เราบอก เลี้ยงขนาดนั้นไม่ให้อด นี่เป็นอย่างงั้น

อันนี้กับเรา จึงได้เลิกกันทั้งสอง เหตุผลสู้เราไม่ได้ เขามีแผนที่เราก็มียแผนที่ แผนที่ของเขามากาง แผนที่นี้เราเอาเข้ากระทรวง นู่นเห็นไหม แผนที่นี้เป็นของเขา นี่เป็นของเรา ไปดูใส่กัน แล้วก็ทำทนายด้วยถ้าพูดแบบโลกนะ เอ้าถ้าไม่จริงให้ไปดูเอา นี่ปลอมทั้งนั้นแผนที่ของเขา นี่จริงทั้งนั้น ชัดกันเลย เขาก็มาดูจริงๆ มาดูยอมหมดเลย เลิกฝั่งทันที เห็นไหมล่ะ เรื่องราวมันเป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นถึงได้เลิกเรื่องเขื่อนๆ อะไรเหล่านี้ เขาบอกเป็นที่ว่างที่เปล่าไม่มีใครทำอยู่ทำกิน มันเขียนหลอกไปในนั้น ของเราบอกว่านี่มีแต่ที่เขาทำอยู่ทำกินมาแต่พ่อแต่แม่ ปู่ย่า ตายายของเขาทั้งนั้น เอาตรงนี้ มันก็เลยสู้เราไม่ได้ซี

แปลนของเราเป็นแปลนจริง ยื่นเข้าไปปีบทางนั้นก็ยอมรับ เขามาดูจริงๆ นะ ให้มาดูถ้าว่าแปลนนี้ผิดไป เอาเรารับรองหมดแปลนนี้ เป็นอย่างงั้น มาดูแล้วก็หาที่ค้านไม่ได้ ยอม โละอันนั้นเลย เพราะปลอมทั้งหมด เห็นไหมเขาหลอก เขาไปหลอกหัวหน้าเขา อันนั้นก็เอาอำนาจใหญ่มาละชิ เราเอาของเราเข้าไป เป็นอย่างงั้นนะ จิงว่าช่วยบ้านช่วยเมืองนี้ช่วยทุกแห่งทุกมุมนะเรา ถนนสายนี้ก็เรา ค้ำกึ่งมานี้ เขื่อนสองเขื่อนนี้ก็เรา ไม่อย่างงั้นหมดบ้านตาด รั้งหมดเลย แถวบ้านใกล้เคียงที่มีไร่มินานี้ เขาบอกว่าเป็นที่ว่างปล่องว่างเปล่า ฟังซินะมันหลับตาพูดได้ยังไง ไปหลอกเจ้าหลอกนายมัน

เอาแปลนเราไปนี้ ให้เขามาตามดู ตามแปลนของเรานี้ยอมหมดเลย นั้น มันเป็นอย่างงั้นนะ ชลประทานนี้เดือดร้อนมากประชาชน จะเป็นทีลุ่มที่ไหนกันเขื่อนๆ เลย แล้วก็แตกบ้านแตกเมือง ไม่มีที่ทำกินใช้ไหมล่ะ มันก็เป็นอย่างงั้น ถ้าเรายังอยู่นี้มันไม่กล้าทำนะ ถ้าจะทำมา ว่าจ้เลยเข้าใจไหม เอาอย่างนี้นะไม่เหมือนใคร ไม่มีคำว่ากริ้วว่าโกรธก็มี แต่คำว่าเดือดนี้เดือดมี เด็ดด้วยเหตุด้วยผลด้วยอรรถด้วยธรรม ไม่ได้เด็ดด้วยความโกรธความเคียดความแค้น ไม่มี เอาเหตุเอาผลใส่กันเลย

นี่พูดถึงเรื่องเราทำประโยชน์ให้โลก โห้ย มากมายก่ายกองที่ไหนก็ดี ไปที่ไหนมีแต่เราซื้อให้ๆ ทำไปหมด เงินเราไม่เคยสั่งสม ทำประโยชน์ให้โลกทั้งหมดตั้งแต่สร้างวัดมา ไม่มีการเก็บเงิน ยุ่งหาอะไรเท่านั้นพอ มีเท่าไรก็ทุ่มออกนอก ช่วยโรงร่ำโรงเรียนตั้งแต่เริ่ม

สร้างวัดเรื่อย จากนั้นก็ก้าวเข้าสู่โรงพยาบาลเรื่อย ๆ จนกระทั่งมีงานช่วยชาติ อันนี้มาบอกกันเขาก็เลยกระจายไปหมดเรื่องราว พื้นเพนั้นเราทำไว้แต่ก่อนแล้ว เราทำอยู่แล้ว

นี่เราไม่ได้พูดกับผู้ว่า มันลึมนะ (ผมไปกราบเรียนท่านให้ครับ) เออ ให้เลิกไปเลย โดยประการทั้งปวง อย่ามาทำที่นี่ บอกให้เลิกเลยไม่มีอะไรจำเป็น ถ้าจำเป็นไม่ต้องบอก นี่เราก็บอกแล้ว ถ้าจำเป็นที่จะมาทำเชื่อนี้ ถ้าจำเป็นจริงๆ เขาว่าจะไปสร้างวัดใหม่ให้ คือวัดเราก็จะร้าง เราบอกสร้างให้ร้อยวัดเราก็ไม่เอา ถ้ามีความจำเป็นจริงๆ ที่ควรจะทำแล้ว วัดนี้ไม่ต้องซื้อเรายกให้เลย เราจะหนีไปเลย ถ้าเหตุผลที่จะเป็นอย่างนั้นเราจะเป็นทันทีแต่นี้เหตุผลไม่มีขนาดนั้น เพราะฉะนั้นจึงว่าอย่ามารุกล้ำกันเท่านั้นเอง พูดมันหวานนะพวกนี้ เวลามันออกมันออกแบบหนึ่ง กิริยาๆ ออกมาเป็นแบบหนึ่ง หลอกหลวงโลกทั้งนั้น แต่กับเรามันหลอกไม่ได้ซี มันถึงกันเลย

โห เขาจะฆ่าเราตั้งแต่เริ่มชลประทานมาโน่นนะ หลวงตานี้ ชีวิตมันเล็ดลอดมาได้ยังไงก็ไม่รู้ เราไปที่ไหนเขาตามติดๆ เฉยไม่สนใจ เราไม่เคยสนใจ เหตุผลกลไกมียังไงเราจะทำอย่างนั้นเท่านั้นเอง อะไรที่จะให้เรากล้าเรากลัวเราไม่มี ทำประโยชน์ด้วยความเป็นธรรมๆ ล้วนๆ เราจึงได้ภูมิใจที่ได้ช่วยโลกคราวนี้ ช่วยสุดกำลังความสามารถทุกด้านทุกทาง ช่วยหมดเลย

มันสำคัญพวกมาทำทางนั้นซี ที่แรกก็ว่าเราเป็นผู้ช่วยเหลือบังคับให้เขามาทำทาง นายใหญ่เขาอยู่กระทรวงสั่งมาทันทีเลย ครั้นเวลามาทำมาถึงกันแล้วก็ก็เป็นแบบว่า เขาไม่ได้เสียสักสตางค์เลยนะ ค่าอยู่ค่ากินเป็นเวลา ๗ เดือนทำทางสายนี้ ๗ เดือนเราทุ่มตลอดเลยหมดเป็นหมด ยังเป็นยัง เรื่องเงินตงเงินเดือนเอาหัวหน้าเขามาอ้าง เราบอกเงินเดือนเป็นเงินเดือน เงินเราเป็นเงินเรา ทำทางแฉฉนั้นจนถึงโน้น ทางสายนี้ก็ถึงค่ากล้อง เราเลี้ยงดูหมดเลยไม่让他เสีย เงินเดือนก็ให้เป็นเรื่องของเขาไป เรื่องของเราเป็นเรื่องของเราไปเรื่อย

วันที่ ๑๖ ก็จะไปเทศน์ที่ห้างหุ้นส่วนจำกัดศรีไทยใหม่ เวลาบ่ายสี่โมง สามโมงครึ่งเราค่อยออกก็ได้ ไม่ได้ถึง ๓๐ นาทีอะไร ไกลนิดเดียว วันที่ ๒๑ ไปเทศน์สี่แยกสมเด็จ ฟ้าหญิงเสด็จ พอเทศน์เสร็จแล้วเขานิมนต์เราไปค้างที่วัดมัชฌิมวาส วัดท่านเมือง พักอยู่ที่นั่น ตอนค่ำก็คงเทศน์แหละ เข้ามาฉันจังหันที่นั่นด้วย เสร็จแล้วก็จะเลยไปโรงสีร้อยเอ็ด เสียสหมาย เขาจะถวายทองแท่งใหญ่ ๑๒ กิโลครึ่ง เขานิมนต์เราไปรับทอง ฉันทเสร็จแล้วเราไปรับทองถึงจะกลับมาวันที่ ๒๒ วันที่ ๒๓ อยู่ ๒๔ อยู่ ๒๕ ก็ลงกรุงเทพฯ พอลงกรุงเทพฯ ที่นี้หมุนใหญ่เลย จนกระทั่งเสร็จเรียบร้อยทุกอย่างถึงจะได้กลับมา

งานที่มอบทองคำวันนี้ก็ดูว่าจะเป็นเรื่องใหญ่โตอยู่นะ ดีไม่ดีสมเด็จพระนางเจ้าฯ อาจเสด็จก็ได้ แต่ยังไม่แน่ว่า เพียงทราบอย่างนั้น หนักไปทางมาฟังว่ะ ถ้าไม่มีความจำเป็นอย่างอื่นใดแล้วน่าจะมาอยู่ เรายังไม่ได้ไปเกี่ยวข้องกับเรื่องเหล่านี้ เป็นเรื่องของทางลูกศิษย์ลูกหา ทางบ้านเมืองเอง เราไม่ยุ่งกับอะไร เช่นอย่างจะมอบที่สวนแสงธรรมนี้ เราเคยทำอย่างนั้นเราก็ทำตามความสะดวกสบายของเรา แต่ทางโน้นเห็นว่ามันไม่เหมาะ เพราะคนจะมีจำนวนมากมาย จึงมาขอแบ่งเบาจากเรา โดยที่ทาง กทม.ไปติดต่อให้ เลยไปได้สวนอัมพร จะไปทำที่สวนอัมพร

วันนั้นจะเป็นวันที่กระเทือนโลกนะ ทุกอย่างจะออกในวันนั้นหมด ไม่ว่าโทรทัศน์ วิดีโอ วันนั้นจะออกทั่วกันหมดเลย วันนั้นจะกระเทือนกันทั่วโลก กำลังวังชาความสามารถของพี่น้องทั้งหลายเรา ออกแสดงให้โลกได้เห็นชัดเจนในวันนั้น ต่อจากนั้นไม่มีอะไร จะให้เทศน์ทุกวัน ๆ มันก็เหนื่อยนะ จะเทศน์อะไรนักหนา เราอยากจะทำหนักทางด้านจิตตภาวนา ให้พี่น้องชาวพุทธเราได้เห็นความแปลกประหลาดอัศจรรย์ในใจของตนที่นับถือพุทธศาสนาจากพระพุทธเจ้าผู้ทรงธรรมอันเลิศ เลิศเพราะอะไร เลิศเพราะภาวนา พระพุทธเจ้าเลิศ ตรัสรู้ขึ้นมาด้วยการภาวนา ทรงเจริญอานาปานสติ ที่นี้บรรดาสาวกเลิศด้วยภาวนาทั้งนั้น ๆ เลิศอันนี้เลิศอย่างสุขุมคัมภีรภาพมากที่สุด เราจึงอยากให้ชาวพุทธเราได้อบรมจิตใจให้มีความสงบเย็นบ้างพอประมาณ ๆ แล้วบางรายจะแสดงขึ้น เพราะคนเราไม่เหมือนกัน จริตอุปนิสัยไม่เหมือนกัน

ไม่ว่าฆราวาส ไม่ว่าโยม เราอย่าเอาเพศมาวัดกัน ให้เอาอุปนิสัยของจิตใจแต่ละราย ๆ แต่ละบุคคล ๆ เราจะเอาเพศนั้นเพศนี้มาวัดไม่ได้ไม่ถูก ความดีใครทำที่ไหนดี ฆราวาส พระทำดี-ดี ทำชั่ว-ชั่ว มันอยู่จุดนั้น เรื่องการภาวนาเป็นของแปลกประหลาดมากที่สุด ไม่มีอะไรเหมือนเลย เราจึงได้นำมาสอนพี่น้องทั้งหลายให้ได้เข้าอกเข้าใจและสนใจทางด้านภาวนาบ้าง จะเป็นสิ่งที่ประทับใจเราตลอด และหน้าที่การงานจะเรียบร้อย ไปตาม ๆ กันหมด มันหากมีเองนะหิริโอตตปปะ ความสะดุ้งกลัวต่อบาปต่อกรรม ออกจากใจที่สัมผัสสัมพันธ์กับธรรมแล้ว ที่นี้ระมัดระวังตัวก็เก่งเป็นลำดับลำดับไป วันนี้พูดเพียงเท่านั้น เอ้ามีอะไรถามมา

โยมอินโดนีเซียถามปัญหาธรรมะ

โยม ตรงศีรษะเปิดแล้วมีแสงสว่างเข้ามา เวลาลูกภาวนา เห็นร่างกายก่อน พิจารณาอะไรร่างกายตรงไหน ไม่เห็นอะไรไม่มีอะไร อันนี้เปลี่ยนเองคะ เปลี่ยนเองแล้วก็พิจารณาที่เวทนา เวทนาจึงเปลี่ยน อันนี้มันอัตโนมัติเปลี่ยนเอง แล้วเห็นเวทนา เวทนาไม่รู้สึกละไรไม่

มีอะไร อันนี้เปลี่ยนเองค่ะ แล้วก็เปลี่ยนเป็นวิญญาน แล้วก็สัญญาเหมือนกัน สังขาร เหมือนกัน ไม่มีอะไรไม่เห็นอะไร แต่ว่าจิตออกแล้วจากชั้นห้า ไปแล้วจากชั้นห้า อันนี้ ไม่ใช่ๆ อันนี้ไม่มี อันนี้ไม่เห็นอะไร แล้วก็ออกตรงนี้ เหมือนกันกับเราปกอกเปลือก หอมแดง ปอกเข้าไป(ทีละกลีบ) ปอก(จน)หมดก็ไม่มีอะไรไม่เห็นอะไร แต่ว่าอยู่ข้างใน แล้ว หลังจากนี้ลูกภาวนารู้สึกสว่าง สว่างแต่ว่าลูกไม่เห็นอะไร ไม่เจออะไรไม่มีอะไร อธิบายไม่ได้ ปกติสว่างนึกอธิบายได้เหมือนกัน ราตรีสว่างแล้วก็เหมือนสว่าง แต่ว่าตอนนี้ไม่มี หวาอะไรไม่เจอ อธิบายไม่ได้ มันสว่างอย่างเดียวรู้สึกสว่างอย่างเดียวอย่างอื่นไม่รู้ อธิบาย ไม่ได้เลย

หลวงตา เอาละ ให้พิจารณาอยู่ตามที่เคยปฏิบัติอยู่นี้ละ มันจะค่อยเปลี่ยนแปลงไป การพิจารณาก็จะค่อยเปลี่ยนแปลงไปตามๆ กัน เวลาที่เอาฐานนี้เสียก่อน ที่เราพิจารณานี้ แต่เวลาพิจารณา พอเราภาวนาเราอย่าไปยึดเอาเรื่องเก่าที่เราเคยรู้เคยเห็นมาทำนะ ให้ ตั้งขึ้นเป็นใหม่เอง อันนี้เป็นปัจจุบัน เข้าใจไหม ปัจจุบันนี้เรียกว่ามีรสมีชาติเผ็ดร้อนเป็น ความจริง ๑๐๐% ถ้าเราไปคาดอย่างเมื่อก่อนนี้เป็นอย่างนั้นๆ รู้แบบนี้ เอาอันนั้นมาใส่ มันเป็นสัญญาไปแล้วไม่เป็นความจริง เรียกว่าทำใหม่ มันจะเป็นขึ้นรู้ขึ้นอย่างไร ให้มันรู้ขึ้น ในปัจจุบัน เข้าใจไหม วันนี้เป็นอย่างนี้ก็ให้มันเป็นปัจจุบัน เมื่อก่อนนี้เป็นอย่างนั้นเป็น มาแล้วผ่านมาแล้วไม่ต้องยุ่ง เหมือนเราขึ้นบันได ขึ้นไปแล้วปล่อยไปแล้วไม่ต้องยุ่ง ขึ้น เรื่อยไป เข้าใจหรือ เวลาเราพิจารณาเห็นอย่างนี้แล้ว มันจะเปลี่ยนของมันไปเรื่อย เอา เปลี่ยนก็ให้รู้ในหลักปัจจุบันไม่ต้องไปคาดนะ ให้ทำอย่างนี้ทำไปเรื่อย ๆ

โยม อันนี้หลายวันแล้วยังไม่ปรากฏ ไม่เห็นอะไรๆ ไม่มีอะไรๆ

หลวงตา ก็ให้พิจารณาไป มันจะค่อยเปลี่ยนของมันไป ทางนี้จะคอยฟัง ไม่เห็น อะไรเลย ทางนี้จะฟังไปตลอดอย่างนี้ เข้าใจไหม เอา พิจารณา เมื่อมันพออะไรแล้ว มันจะ ปล่อยของมันเองๆ อะไรที่มันดูเต็มมันจะก้าวเข้าไปสู่จุดนั้น เป็นงานไปเรื่อยๆ เพราะฉะนั้นจึงว่าอย่าไปยึด มันเป็นปัจจุบัน เมื่อมันพออันนี้แล้วมันปล่อยๆ แล้วพิจารณา ไปให้รู้ตามปัจจุบัน เข้าใจหรือ เอาอย่างนั้นแหละนะให้พิจารณาอย่างนั้นแหละ พอ ถูกต้องแล้ว

นี่การก้าวเดินอย่างนี้แหละ สำคัญที่ไปหมาย ไม่ให้หมายนะ เช่นอย่างทุกขเวทนา อย่างนี้เหมือนกัน อย่างที่ว่า เอาจนกระทั่งดับพริบไปเลยอย่างนี้มันก็แบบเดียวกัน เอ้อๆ นั้นขึ้นใหม่หมด ทุกขเวทนาเมื่อก่อนเราพิจารณาแก้ได้อย่างนั้นๆ วันนี้เราจะเอาแบบนั้น

มาแก้ไม่ได้นะ ต้องขึ้นปัจจุบันหาใหม่ๆ เรื่อยอย่างนั้น มันเป็นมาแล้วมันผ่านมาแล้วไม่ต้องเอามาเป็นอารมณ์ เอาปัจจุบันนี้วางใจ เป็นอย่างนั้นแหละ

ถ้ามีผู้ภาวนาจะเป็น กิเลสมันเป็นเหมือนจอกแหน ปกคลุมน้ำคือธรรมอยู่ในใจเรามันมองไม่เห็น มองเห็นตั้งแต่กิเลส ความโลภความโกรธราคะตัณหา มันเป็นจอกเป็นแหน ปกคลุมไว้หมด ทีนี้เวลาเรามาเปิดจอกเปิดแหนนี้ออกได้แก่การภาวนา พอจิตสงบเข้าไปนี้ มันจะฟอกสิ่งมัวหมองมืดดำทั้งหลายนี้ออกไปเรื่อยๆ อันนี้จะส่งแสงออกมาเรื่อยๆ จำเอาทุกคนนะ ถ้าทำมันก็เห็นอย่างนี้แหละ ถ้าไม่ทำมันก็ไม่รู้

ดังที่เขาพูดอยู่นี้พอแยบนี้มันเข้าใจหมดแล้วนี้ เข้าใจไปหมดแล้ว คือมันผ่านมาแล้วทั้งนั้นแหละ มีแต่คอยจับจุดสำคัญนะเขาเท่านั้น อันไหนที่ควรจะแนะก็แนะ อย่างนี้ก็ให้เขาดำเนินอย่างนี้ไปก่อนมันจะค่อยเปลี่ยนแปลงของมันไปเรื่อย มีอะไรอีกไหม

โยม มีจดหมายมานะครับ ไม่ทราบว่าจะกังวลใจหลวงตาหรือเปล่า ย่อเนื้อหาสาระตามนี้เลยนะครับ เขาบอกว่าลองดูประวัติผู้รักษาการสมเด็จพระสังฆราชท่านนี้ดู ใครจะเป็นอรหันต์หรือไม่ผมไม่รู้ แต่ที่ผมรู้ทั้งหมดคือเป็นวิบากกรรม เมื่อประมาณ ๔๐ ปีก่อนเกิดกรณีพระพิมลธรรม ทำให้เกิดการแตกแยกในวงการสงฆ์ ลำดับด้วยการก้าวถอยจากเผด็จการในสมัยนั้น พระพิมลธรรม วัดมหาธาตุ ถูกอำนาจรัฐสั่งสึก แต่ท่านไม่ยอมเปล่งวาจาสึก ทั้งนี้ด้วยความจริงที่ว่าท่านไม่มีความผิด ครั้งนั้นด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม ก็มีพระลูกศิษย์องค์หนึ่งได้บังอาจกระชากจีวรออกจากตัวพระพิมลธรรม จวบจนท่านไปติดคุกแล้วท่านก็ครองในชุดผ้าขาว ต่อมาท่านก็ออกจากคุกในชุดผ้าขาว เดินไปในอุโบสถวัดมหาธาตุ พระลูกศิษย์ทั้งหลายก็สวดต้อนรับท่าน เพราะถือว่าท่านยังเป็นเพศบรรพชิตอยู่ ยังไม่ได้เปล่งวาจาว่าสึก ยังไม่ใช่เป็นฆราวาส

จอมพลสฤษดิ์ ก่อนที่จะตายต้องการจะไปขอขมาท่านด้วยตัวเอง แต่ก็ตายเสียก่อน ต่อมาพระพิมลธรรมก็ได้สมณศักดิ์เป็นพระพุทฺธมาจารย์ แล้วก็ปฏิบัติหน้าที่ตลอดมา จน ๑๕ ปีก็มรณภาพไป สมเด็จพระสังฆราชในอดีตท่านายไว้ว่า ยุคหนึ่งประเทศไทยจะมีสังฆราชที่มาจากคุก กาลเวลาล่วงเลยผ่านมาจนถึงปัจจุบัน ลูกศิษย์ที่กระชากจีวรจากครูบาอาจารย์ดังกล่าว ได้ดำรงสมณศักดิ์เป็น สมเด็จพระพุฒาจารย์ (เกี่ยว อุปเสโณ) วิบากกรรมอันนี้มันหนักหนามาก ท่านกระทำต่ออาจารย์ของตนเอง กำลังจะย้อนกลับเข้ามาหาตัวเอง เหล่าสานุศิษย์ของท่านทั้งพระและฆราวาสกำลังร่วมกันสร้างเกศภักดิ์ให้กับท่าน แม้แต่พระฝ่ายอริยวาสีก็ออกมาต่อต้านพลังอวิชชาของบรรดาลูกศิษย์ท่าน มันเป็นเรื่องของกรรมเวรแท้ๆ ชาวเพิ่มเติมต่อมาว่า มีนายทหารร่วมกระชากจีวรพระพิมลธรรม

สมัยก่อนด้วย ตอนนี้ก็ตายโหงกันถ้วนหน้า ก็ถือว่าเป็นกรรม แล้วมาถึงปัจจุบันนี้ สมเด็จพระพุฒาจารย์ (เกี่ยว) จะมาสร้างกรรมให้หนักยิ่งกว่าเดิมต่อไปอีกหรือ จบแค่นี้ละครับ

หลวงตา เราก็จบฟังแค่นี้ ฟังเท่านั้นละพอ ไม่ได้เรื่องอะไรละ อ่านไปฟังไปเฉย ๆ ละ ไม่มีอะไรละ จบแล้วนะทีนี้ให้พร เहांไปอย่างนั้นละ หมามันมีปากมันก็हां คนมีปากมันก็พูดได้เหมือนกัน

ให้พร อัจฉิต์ ปตฺถิต์

ชมการถ่ายทอดสดทั่วโลกทุกวัน ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th